

Четиринадесета глава СКАНДАЛ

Емо тъкмо се беше унесъл в мислите си, когато се стресна от извънмяването на телефона.

- Да? - извика раздражено в слушалката.

- Емо, ти ли си? Елисавета се обажда.

- А! Здравей.

- Какво правиш?

- Нищо.

- Ела у нас. Никой няма.

- Никой ли?

- Да, нашите заминаха на село.

- И нашите не са тук. Отидоха да видят дядо. Много зле бил.

- Ела, ще дойдеш, нали? Ще те чакам.

- Не знам.

- Ела, моля те. Скучая сама.

- И аз скучая сам, но не се оплаквам.

- Нищо. Ела.

- Добре.

- Чакам те.

- Довиждане.

- Чао.

Той затвори телефона, облече се и излезе.

Не беше много доволен и си викаше на ум: “Тази пък и тя! Какво иска от мен? Не й ли стига Райчо?”

Качи се в автобуса. Беше претъпкан, макар и да беше два и половина следобед.

- Може ли да влезете по-навътре? – извика Емо.
- Не виждате ли, че няма място... – му отвърна някой.
- Аз няма да вися заради вас навън. Посгъстете се, поне да се затвори вратата!
- Стига си викал там!
- Я се сгъстете, че ще падна!
- Да не си се качвал!
- Бъдете по-възпитани!
- Абе, келеш, ти ли ще ме учиш!
- Влез навътре и не викай!
- Затваряй си плювалника!
- Другари, не виждате ли, че ще падна...
- Ей, момчето ще падне!
- Нищо му няма. Друг път да знае!
- Абе, другарю, как може да приказвате така. Той не е виновен, че автобусите са пълни.
- Не е виновен, ама много знае.
- Вижте какво! Когато си купите частен автобус, в него ще се разпореждате както си искате. Сега ще се съобразявате с другите.
- Я мълчи, да не изхвъркнеш, че както си ми под лакътя...
- После вие ще отидете където ви е мястото.
- А пък тебе ще те гризат червеите.
- Другарю, как може да приказвате така! Момчето е право.
- Ама, ти ма! Какво се обаждаш ти, ма!
- Я се дръжте по-прилично, намирате се на обществено място!
- Я си затваряй плювалника ма, бульо!
- Как може...
- Оставете го, не виждате ли, че е пиан!

- Ало, обадете се на шофьора да го свалим!
  - Обадете се напред!
  - Автобуса не е за пияни!
  - Олеле! Удари ме!
  - Усмирете го!
  - Не ме пипай! Не ме пипай, че...
  - Майко, тоя ме настъпи!
  - Нищо ти няма.
  - Маа-йккоо! Маайккоо маа! Болии! Болии мее!
  - Я по-тихо! Нищо ти няма!
  - Искам да седна!
  - Как ще седнеш, не виждаш ли колко хора има!
  - Ама искам!
- Чуха се няколко плесници. След това плач.
- Ей, тука не е детска градина!
  - Какво да го правя?
  - Не му давайте да реве.
  - Как да не му давам? Не мога да му заключа устата.
  - Другарко, може ли да ми перфорирате билета?
  - Един момент. Дайте.
  - Другарко, и моя.
  - Ей сега.
  - Ало, отворете задната врата!
  - Кажете отпред да отворят задната врата!
  - Кажете на шофьора!
  - По дяволите! Езиците ли си глътнахте?
  - Кажете на шофьора!
  - Какво е това бездушие!
  - Ама всички ли сте такива?
  - Всичките са, ами!
  - Е-е! Най-после! Сети се да отвори.
  - Не се блъскайте, не виждате ли, че слизам!

- Ти ли си пак, бе! Я се измъквай, че да не те изри-там!

- Я по-внимателно!

- Ей, затваряй си плювалника!

- Какво искаш пък ти, бе! – на Емо му кипна. Слезе от автобуса и го хвана за реверите. – Какво? Какво искаш?

- Я-я-я мме ппусснни!

- Какво искаш?

- Ш-ш-ш-ще иззвикам ммилиция!

- Викай де! Под рейса ще те натикам! Пияница!

- Момче, остави го.

- Ще го оставя, няма да си цапам ръцете повече с него – каза Емо и го блъсна в едно дърво. След това го остави и се запъти към Елито.

Беше ужасно ядосан. “Идиоти!” – мърмореше под носа си той. Чувстваше, че би убил онзи пияница, ако не се бяха намесили другите.

“Червей! Всички са червей!” – продължи да си мърмори той.